

De la răsăritul soarelui până la apusul lui, numele tuturor renegaților blăstemat și afurisit se fie!

Prorocul David.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Duelul din păduricea Mișca.

Redactorul Unirii, din incidentul unui articol plin de subtilități archiclericale, a provocat pe redactorul Telegrafului Roman la duel. Duelul cu pistole construite după sistemul Amnariu-Cremene și Iască s'a săvârșit dîlele trecute la umbra stejărilor din păduricea Mișca, în vecinătatea Cămpului Libertății.

La o distanță de 10 pași, mai întâiu a pușcat redactorul Telegrafului Roman S. Moldovan, apoi redactorul Unirei Dr. Smigâsca.

Duelanții s'au nimerit unul pe altul în obraz.

Secundanții, tăvălindu-se de rîs,*) au constatat, că ambii și-au umplut reciproc obrazul cu colivă anticonfesională într'un mod, încât nici vestitul istoric al falsificărilor credinței românești din secolul lui Atanasie-Vlădica ș'al lui Vancea-Metropolitul, Nic. Densușan, n'ar mai fi putut constata care'i aliat cu Papa!

După duel, erudiții redactori anticonfesionali îmbrățișându-se și-au lins reciproc coliva de pe obraz.

Din ochii ambilor duelanți, în tot decursul lîngerii, lacrămile pocăinții curgeau vale!

Secundanții, mulțămiiți cu rezultatul duelului, le-au strigat: Pax vobis!**)

*) Secundanții umpluseră pistolele cu colivă.

**) De pîr că hainele's scumpe!

Reunirea Românilor prin Csáky.

Îndată ce ministrul distrucțiunii publice, contele Csáky, în toate comunele din Ungaria, va introduce școli de stat, consistoriul gr. or. din strada Măcelarilor, și cel gr. cat. din ulița Plăcintelor, se vor înțelege în deplină armonie despre salvarea școlilor române confesionale în comunele mestecate.

Emigrarea țiganilor din Sibiiu!

Dómnne ferește, dar' întâmplându-se ca protopopul Rusu se se întărească metropolit de Alba-Iulia și Făgăraș, și se se mute la Blaj, în Sibiiu la porța Turnului nici un țigan nu mai rămâne!

O nouă invențiune canonică.

Protopopul gr. or. dela Isvorul Foltii, Dr. Nicolau Maer, după lungi, serioase și grele studii, a inventat o mașină, prin care credincioșilor încurcați în procese de despărțenie li se trage lin și cu cea mai mare ușurință pelea gr. or. preste urechi.

Se ȳice, că protopopul Dr. Nicolau Maer a și făcut pașii de lipsă la înaltul ministeriu pentru patentarea mașinei sale pe întreg teritoriul metropolii gr. or. din Ungaria și Transilvania.

Adrese de felicitare pentru noua sa invențiune a primit Dr. Nicolau Maer dela protopopii gr. or. Furduiu, Todoran, Mircea, Câdea etc.

Și câțiva protopopi gr. cat. sau adresat la Dr. Nicolau Maer cu întrebarea: Dacă acea mașină s'ar putea construi și pentru tragerea peilor gr. cat. preste urechi?!

La băi.

(Suvenire din sezon).

E secetă și căldură, năbușală, ceriu senin,
 N'ai vedea un nor subțire, n'ai simți un vânt mic lin
 Se dai chiar brânză de iepuri! E grozav
 Se suferi așa căldură! Deci omul brav
 Și muierea cea cuminte, care în iarna trecută
 Nu puteau suferi gerul, ați de căldură strănută
 Și lasă de'nhamă caii, apoi lasă câmpi și văi
 Și se cară toți la băi.

Și bine'i, de bună sémă, se fi tu lângă isvor
 Cu păhărașul a mână — cu ochii l'un puișor
 Cu mustețe răsucite; se sorbi apa minerală
 Din păhar, ear' cu privirea se subjugi întreaga țară
 De flăcăi, ce'i adunată din provincă, de prin văi
 În astă vară la băi.

Multă lume se'mbulzește, nu'i vorbă acù la băi,
 Pline sunt ori ce cabine, plin e pe cărări, pe văi
 Plin e'n restaurațiune, plin în parc, totul e plin
 De lumea strînsă la băi, îndeosebi lângă vin
 Se îmbulzesc cavalerii și atâta se trudes
 Ducênd păharul la gură până toți se ameteșc,
 De trudă și de căldură, apoi se duc de se scaldă
 Ce'i mai mulți în apă rece, damele în apă caldă.

După scaldă preumblare, după preumblare cărți
 Și banchete și concerte și baluri în tóte părți,
 Cât te miri de biata pungă cum de vrea se mai slujască,
 Cum de nu crépă de ciudă, de câte-ori o mai cască
 Cu treabă și fără treabă, domni, dómne și domnișori?
 Cari așa'ți chinue punga de vedênd te iau fiori!

Dar' nu'i vorbă, folosește o scaldă de apă bună
 Chiar de aceea la consiliul doctorilor se adună
 Pe la băi atâta lume fără pic de osebite
 De etate, secs ori lege, națiune, căci din fire
 Toți și tóte, albi ori negrii, împărat și proletar
 Ar vrea se se recorească, se scape de acest jar
 Arđător al nemilósei și mult secetósei veri
 Cât mult me mir de mueri
 Că remân — câte remân — și nu merg la recoreală
 De stau în arșița verei, în proclata năbuhală.

Din întreg neamul de ómeni ce port capul între umeri
 Numai singur dóuă soiuri ai putea ca se le numeri
 Ce nu merg la feredeauă: a v a r i i și c a l i c i i
 Ceialalți cu mic cu mare toți se vėd umblând aci
 Șiruri șiruri, grupe grupe
 Ca hiringii cei din bute.

Veđi colea p'o cărărușă un jude c'un avocat
 Cum suie încetinel făcënd consiliu și sfat:
 În ce chip mai fin puteav'ar trage clienții pe sfórá,
 Ei se'și umple pungile și vestea se iasă'n țară,
 Că doi ómeni mai cinstiți
 Nici în . . . Gherla nu găsiți,
 Ei, și buni ar fi ei ambii puși în Gherla'ntre gratări
 Dacă nu pentru altceva, baremi pentru comasări
 Ce le făcură pe plată în favorul domnilor
 Răpind astfel mămăliga din gura calicilor;
 Nu la scalde și la sóre
 Ci la Gherla la recóre
 Ar fi buni puși dumnialor
 În locul lui Rozsá Șándor.

Ear' colo la umbra grósă a unui molid plecat
 Nu veđi cum stau trei a lene și pipéză neîncetat?
 Un popă'i cu doi călugări, tâlcuesc apocalipsul
 Și privind după cocóne, minteni minteni móie pliscul
 În păharul cu vin roșu și mai sucesc la sugări
 Când la ei vine-un profesor cântând astăzi ca și ieri:

Viia se lucră la sóre
 Vinul se bea la rēcóre,
 Ah! și inima me dóre
 Amice și frățióre,
 Că nu pot sta pe picióre
 Și de sete fac lungóre
 Dați'mi se beau călcav'ar!

Acești trei, adecă patru, înc'ar fi buni recoriti
 În stropi dela dosul morii, că's ómenii prea ferbinți.

Dincolo doi directori, încă unui decorat,
 Trag mereu fum din sugară și fac un picuț de sfat
 Cum putere-ar ei mai lesne ferici al lor popor
 Și convenind întru tóte, dau reciproc ajutor,
 Că adecă fericirea dela e g o s'o începă,
 Ear' până ei s'or umplea ceialalți se bee apă,
 Că de apă, de când lumea, nimeni nu s'a îmbetat,
 Dureri de cap, katzenjammer încă n'a mai căpétat
 Nime, nici chiar tata Noe ce beu apă'mpuțită,
 Deci o póte bea ori cine, fie filosof ori vită,
 Tot un drac, numai s'o bee după ce s'a săturat
 De răbdări unse cu fóme, după ce și-a acățat
 Gura'n pod se nu tot ródă ca calul fără răgaz
 Care'n an sătul se simte numa'n ھیوا de Ispas.

Veđi un grup mândru de dame colo în parc între frunze?
 Veđi una cu ochii negrii și cu zimbetul pe buze?

E nevastă de bancher, cu banii bărbatu-so
 Cumpără ochii de mură a celui ce dusu-so
 Prin frunziș . . . și multe multe
 Se'mbulzesc pe întrecute
 Se vață pe cavalerul, ce se crede'nvingător
 Când învins este de-o pungă, de cuprinsu'i sunător.
 Multe, multe mireșanii se pot vedea pe la băi
 Dar' se le înșiri pe tóte cine póte de cald ce'i?
 Deci haidați se ne grăbim
 La băi se ne recorim!

Dr. Amnariade.

Când ministrul finanțelor din Ungaria Dr. Vaikerle
 va isprăvi cu regularea valutei, locuitorii Ungariei nici
 pungă n'o se mai aivă necum bani!

* * *

Boerii din țeara feciorului Popii din Voila, dacă fiș-
 panul Gouido von Nemengedem remâne mult timp la cârmă,
 și teiul, cu care se încing, o se'l cumpere dela ovrei!

* * *

Cu tótă abundența apelor exundate estan în Ungaria,
 atâța nespălați, câți în această țeară, nu afi în tóte băile
 de cărbuni din întreagă Europa!

* * *

Liberalismul maghiar e pușcăria naționalităților din
 Ungaria!

* * *

Cu vreme și'n Ungaria antisemitismul va trece de
 cel mai înfocat patriotism!

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Sus Marcule, sus cu spor
Jocă la prima cuptor
După gustul domnilor!
Hei, că domnii-ar tot juca
Că așa'i trage firea
Și pe frig și pe căldură
Nu's sătui de săritură,
Sunt atât de jucăuși
De-ai jura că's pui de urși!

Drept că cei cu capu'n patru
Jocă ca și în teatru
Cât vedându'i cu mânuși
Nu ști moime's ori păpuși?
Ici un domn prea învățat
Jocă rol de avocat
Proștii'i ȃic că'i procator
De drepturi apărător,
Dar' pe cei ce'i apără

Mai vîrtos îi dapănă,
 Cine încape'n ghiara lui
 (Ca din ghiara lupului
 Un nimernic, slăbuț miel)
 Ese sermanul de el,
 Ori mort, ori nu viu de tot
 Bun de cerșit la vr'un pod,
 Căci că domnul avocat
 Fără frică de păcat
 Pe client l'a mutilat.
 Apoi nici nu'i e rușine
 Nici nu se teme de nime,
 A striga: Dar' nu veți lume?
 Me jertfesc pentru națiune
 Deci dă'mi anticipațiune!
 Veți, acesta și joca jocul
 Ce l'a prorocit prorocul:
 »Lumea asta'i un teatru,
 Jocă unul pentru patru,
 Dar' ori cât se'ți bați est cap
 Nu ști care'i sfânt ori draci!«

Colea alt domn scurt și gros
 Jură că mare folos
 Aduce la omenire
 Strigând ca eșit din fire:
 »Se punem umăr la umăr
 Că suntem mai mulți la numer
 Decât vecinii vrăjmași,
 Noi suntem demnii urmași
 Ai cutărui semișeu;
 Și ciotrică tot mereu:

Limba, legea, s'o păstrăm!
 Venitor de vrem s'avem!«
 Așa dîce, dar' ia'l drace,
 Căci însuși el altcum face!
 Căci colo la el acasă,
 Cu copii, cu jupâneasă
 Nici nu vorbesc românește,
 Ear' legea'i pentru el fleac:
 Suge, stôrce pe serac
 Ca se se pôtă'mbuiba
 Și burta a'și sătura!
 Veți ăsta jocă cât patru
 Teatraliști la teatru!

Colo un popă cât un plop
 Ce-a remas dela potop,
 Predică dela altar
 Că'i mișel, ba chiar tălhar
 Cel ce vremea lenevește
 Și'n beții se tăvălește!
 Eară el — sfinte Vasile!
 Bea două noți și trei dîle,
 Dar' nu bea ca creștinii
 Ci bea chiar ca bicherii
 Bea mereu și jocă cărți
 Apoi sbiară'n tóte părți,
 Că vai slab mai e dotat
 Că nu'i de-a trăi'n ăl sat,
 Dacă'n scurt nu s'a vota
 Salariul ori congrua
 Ce pe popi va ridica
 Într'un rang cu vlădica.

Spune'mi unul ca ăst popă
 Ce fel de pildă mai dă
 Norodului fără minte
 Care'i ădice chiar „părinte“
 Ba încă părinte „sfinte?!“
 Óre ómenii cei sfinți
 Porecliți sfinții părinți
 Încă ferbel au jucat
 Și-au beaut pân' au picat?
 Și congrue au visat
 N'au trăit cu ce le-au dat
 Credincioșii de prin sat?
 Pilde bune sfinți părinți
 Nu predice dintre dinți,
 Ci din inimă purcese
 Și de minte des corese,
 Căci scris e și în scriptură:
 Cin' trăiește din prescură
 Nu creadă în beutură
 Nici în ferbel, ci în fapte
 Bune fără de păcate!
 Colea veđi un om slăbuț,
 Ai crede că'i dăscăluț
 Din ceva sat mai micuț.
 Oh, dar' el cu mult humor
 Se subscrie „profesor“,
 Vai, sermanul, și nu știe
 Că a lui profesorie
 Nu'i vrednică-un barabou
 Și că el nu'i nice bou
 Nu profesor, ci vițel
 Care muge'ncetinel

Când vede vacă cu lapte
 Ori om cu ceva bucate.
 Nu'i profesor, că nu știe
 Bine nici a se subscrie
 „Profesor“, ear' lefteria
 E egal cu a lui i-a!
 Nu știe nici ceti bine
 Nice batăr pentru sine,
 Și'ncă vrea a da povață
 Mîșind că pe alții'nvătă;
 Ear' când face pe hârtie
 Rîme și alte vite vie
 ăDice, drag Dómnne, că scrie!
 Hei, jupâne profesóre
 De vrei se înveți scrisóre
 Pe alții — trebuie'ntâiu
 S'o ști tu mai cu temeiu,
 Altcum nu face păcat
 Dacă'l veđi așa'ngâmfat,
 Că domnii cei dela sfat
 Cu mare svon 'i-au votat
 (Nu pentru a lui vrednicie
 Ci'n a lor nimernicie),
 Un salariu de profesor
 Ca se pótă mai ușor
 Fura vremea — căci flămând
 E greu a umbla fluerând;
 Dar' sătul și îmbrăcat
 Poți omorî vremea'n sat
 Și-a te numi profesor
 Lăsând copii de banii lor
 Și nefăcënd nici un spor,

C'ăşa place domnilor
 Cari au matura lor:
 Sporul fie ori nu fie
 Numai plata se se ştie!
 Precum îmi spune cumătru
 Şi dame jócă teatru,
 Ba încă şi domnişóre
 Pupeze'n dóuë picíóre.
 De nu credeţi ce vă spun
 Eată un esem plu bun:
 Cocóna X-i preutésă,
 În sat la ei mai alésă
 Femeiă între femei
 Şi de cultă ea că ce'i
 Româneşte n'ar vorbi
 De-ar şti că 'i-ar chiar strocşi.
 »Românésca'i limbă próstă!«
 Dice preotésa nóstră;
 Ear' la bal
 Ori la maial
 Merge'n port naţional
 Ca pe bărbaţi se orbéscă,
 Când dá însé se vorbéscă
 Româneşte'n graiul nostru
 Atunci veđi că şi pierde rostul
 Şi'ţi îngână la izé
 Ca şi sbárnăriţele.
 Fete şi copii ea creşte
 În spiritul ce orbeşte,
 Ear' eşiţi din şcoli străine
 Pretinde fără ruşine

Feciorii preoţi se'i fie
 În celi dintâiu parochie,
 Ear' fetele preotese
 Ori dómne şi mai alese,
 Că au »bună creştere«
 Şi multă pricepere
 În ştiinţa cea mai rară
 »Literatura maghiară.«
 Şi vlădicii împreună
 Pe eşti copii din »casă bună«
 Mi'i desmierdă, mi'i ridică,
 Ear' pe bietul Vasilică
 Fiu de ţaran sërăcuţ
 Ce studie'mblând desculţ,
 De-ar fi cât de talentat
 Cât de bine preparat,
 Mult de'l fac dascăl p'un sat
 Ori popă într'un cătun
 Se'si pună gura la fum!
 Teatru jócă dar' toţi
 Patrioţi-nepatrioţi,
 Una đic, alta gândesc,
 De tot alta făptuesc!
 Dar' lăsămu-le aceste
 Se vedem noi ce mai este
 În lume şi prin prejur
 De a Mărcuţului ciur?
 În Pecica din Bănat
 Lucruri mari s'au întimplat
 Tăman în luna trecută,
 Că fù adunătură multă

De norod, vrînd a alege
 Un deputat după lege
 Pentru dieta cea din Pesta
 De unde vine năpasta.
 Cei creduli și'nguști la creri
 Cu bărbați și cu muieri
 Credeau că ȃu în Bănat
 S'a urma adevărat
 Drăguța pasivitate
 Care'i scrisă într'o carte
 Eșită întăiu și'ntăiu
 În dieta dela Sibiiu.
 Când e colo, ce se veđi,
 Ce se veđi și ce se cređi,
 Un mărtaș cu ochii verđi
 Mirósă gust de scoverđi,
 Sus la Pesta și dă raita
 Din Arad la Pecica
 Se spună'n stănga și'n drépta
 Că bucuros ar gusta
 Scoverđi și cu papricaș
 De l'or pune deputaș
 Cu tipic guvernamental
 Cum e Beleş, Kosut, Gal,
 Ugron, Bene, Szabó János
 Cu Smigelski și cu Koós,
 Êst mărtaș scos din potop
 E Drul George Plop,
 „Plop“ de soiu nobil și rar
 Asesor consistorial,
 „Plop“ ce'i arbor fără fructe
 Bun de ciuhă'ntrre cucute.

Acest Plop cu frunza'n vînt
 Trimis'a p'acest pămînt
 Din Arad p'argații lui
 Ca se'i corteșască lui.
 Cu ai lui argați venit'a
 Și Beleş la Pecica.
 Dar' în međ de međ de nópte
 Dracul numele „Plop“ scóte
 Din lista de candidare,
 Deci strănia arătare
 Vêđënd jupânul Beleş
 A uitat că'i un leneș
 În alte trebi, și scărbit
 La cociș a poruncit
 Se'nhame căii curënd
 Se mérgă din Pecica
 Că mult acî de vor sta
 În loc de-a fi ospetați
 Pot umbla chiar scărmanați.
 Astfel Beleş dusus'a
 Și la soțul seu spus'a,
 Că nu'i modru de trăit
 În acest veac ticăit,
 Când c'un program cu guvernul
 Nu ți-ar votisa Românul
 Mai bine te tócă'n glavă
 Și te mestecă cu plévă
 Și face din tin' tocană
 Rîmătorilor de hrană.
 Altcum nici că fû pecat
 Dacă astfel s'a'nțimplat
 Cu „Plopul“ cu frunze'n vînt,

Căci el întrebat fiind
 De ce nu pășește'n val
 Cu program național,
 A respuns cu îngâmfare:
 „Bitang e acela care
 Părtinește un program
 Cu poporul cel rîmlean,
 Că cei ce au dus memorandumul
 Acu'i anul la'mpêratul,
 Bitangi sunt nu patrioți
 Deci buni sunt în temniți toți!⁶
 Acum, dup'a lui concept
 Românii au lucrat corect,
 Că p'un bitang cum e el
 L'a scos din rînd frumușel,
 Dar' rêu făcură aceia
 Cari s'au pus a votisa
 Cu Vásárhelyi László
 Cum făcù un sprinten ló
 Botezat Bota Döme
 Notarësh cât o nuia
 Cu dașcälul din Curtici
 Cu Miron și alți voinici,
 Cum sunt popandreșul Cióra
 Venit dela Micalaca,

Și cu dașcälul Mihuța
 Care tot Éljen striga
 Și la papricaș mânca
 Până mai că nu crepa.
 Pe aceștia tu Mărcuț
 Nu cota că ești desculț,
 Jócă'i tu după tipic
 Că acum dóră nu'i frig.
 Jócă'i și le iuește:
 Bate Dómne și trăsnește
 Pe cei ce mai cred că este
 De ceva bine nădejde
 Pentru cel ce slugărește,
 Căci ȃice-un proverb bătrân
 Cel ce'si caută stăpân
 Fie ori-cine ar fi
 Numai slugă va peri.
 Apoi ear' mai ȃice-o vorbă:
 Decât slugă la dêrlógă
 Mai bine se mânzi plăcinte
 Și se nu faci complimente
 Nici la Nan și nici la Bran
 Nici la boeriuł Șerban,
 Feciorul popii Voilean!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cea mai scurtă din cele 10 porunci ale lui Dumnezeu sună: „Se nu furi!“

Hoți erau deci și în vechia vechime, când Dumnezeu a făcut legea „se nu furi,“ pentru-că altcum atare lege ar fi fost cu desevîrșire de prisos, și fără sens, ear' Dumnezeu n'a învățat facerea legilor dela parlamentul din Budapesta.

Legea „se nu furi,“ aprópe atât de veche cât și omenimea, deși nu s'a desființat prin ordinațiuni ministeriale ca spre exemplu legea naționalităților din Ungaria, oamenii tot n'o țin: Se fură și adi cruciș și curmeșiș.

Se fură în Ungaria, se fură'n România, se fură și'n alte țeri locuite de oameni, care nu știu deosebì al meu de al teu.

Ce e drept, hoți privilegiați cum, spre exemplu, erau cavalerii evului mediu, ađi nu mai sunt. Ađi se fură și fără privilegiu.

Ađi furatul e și mai ușor decât în trecut, pentru-că căile ferate, telegraful, telefonul, corăbiile cu vapor, și toate celelalte instituțiuni de comunicațiune modernă nu's altceva decât mijlóce, prin care oamenii se se fure și încele unul pe altul cât se póte mai iute!

Mai demult ori-care înstrăinare de averea deaprópelui se numia hoție, sau furt. Ađi se numește, malversațiune, defraudare, expropriare, conversiune, regularea valutei, segregățiune, comasațiune, curs de burză, liberalism, licuidare, faliment, agio, loterie, cămătărie; expensariu, canon, dispensațiune etc. etc.

Tóte aceste numiri moderne nu's altceva decât invențiuni filologice pentru călcarea poruncii dumnezești „se nu furi,” în formă legală.

Ca și mai demult, așa și ađi, hoții cei mici se spêndură, cei mari se decorează cu orduri pentru merite.

„Mundus vult decipi,” diceau stremoșii noștrii. Social-democrații đic: „Proprietatea e hoție!”

Așa'i! Legile le fac oamenii, dar' nu pentru ca ori-care dobitoc se le calce în picioare.

De hoți, și de schimbarea cursurilor la burză, hoții însuși nu se pot păđi.

Hoția e o virtute. Un simplu țerean dela sate, care în viața lui un puiu de găină n'a furat, necum se fie influințat la burzele europene spre a stórce din sudórea popórálor milióne pentru sine, a exprimat odiniórá memorabilele cuvinte: „Ori ce ești în lume, fi deplin, fi chiar și hoț, dar' fi așa, ca se nu'ți fie rușine că ești hoț!”

În toate statele din lume se fac hoții, și în acele, în care a 8 poruncă dumnezească „se nu furi” e în deplină vigóre.

Cei mai morali și cinstiți bărbați, căroro destinele statelor sunt încredințate, trebuie se conteze la hoți, fie

ca se se susțină la putere, fie că interesele statului așa pretind.

I. C. Brătianu celebrul ministru-președinte al României de odinioară a spus-o franc în parlamentul țării: „N'a sosit încă timpul, ca se ne despărțim de hoți și de tâlhari!“ Și dacă cineva ar ține, că I. C. Brătianu a prescurtat țeara cu un gologan, acela tot așa de motivat ar putea ține despre sfântul Nicolae, care cu legendarele trei pungii pline de bani a mântuit trei fete de nemoralitate, că le-a corupt.

Apoi tot ca sub I. C. Brătian, tot așa stau lucrurile și ați în România. I. C. Brătian, până a fost la regim nu s'a putut despărți de hoți și de tâlhari, ați hoții și tâlharii nu se pot despărți de regim.

Hoția în toate împrejurările e o călcare a legii dumnezeiești „se nu furi,“ un păcat, o rușine a omenirii.

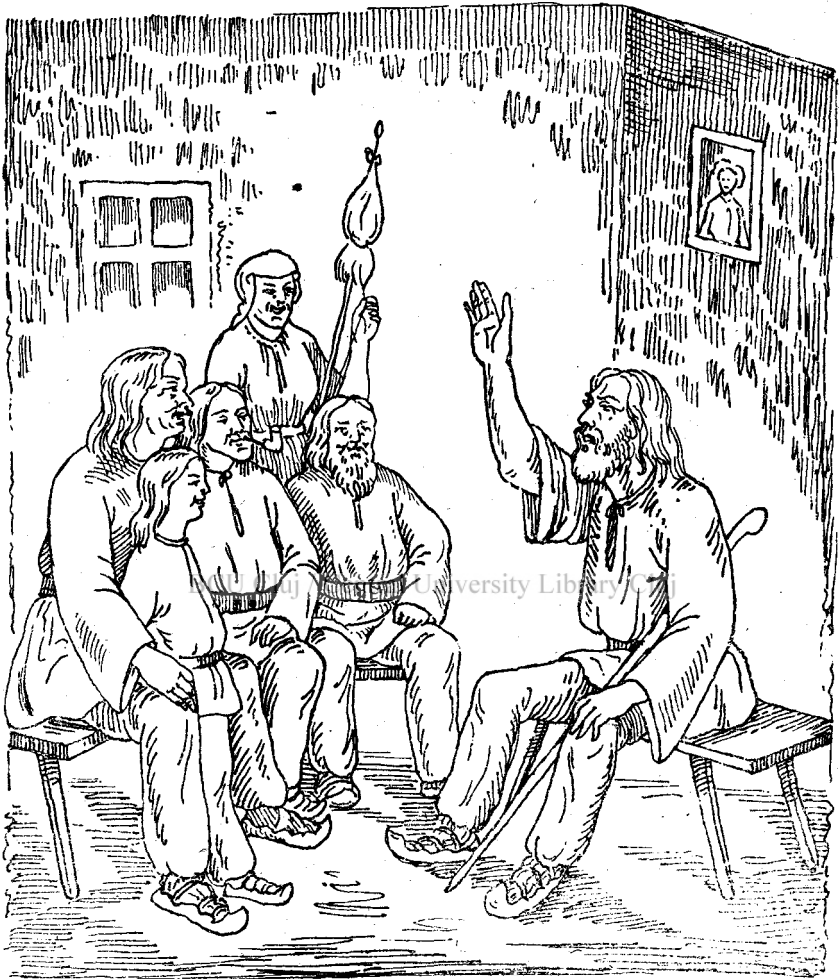
Cu toate este sunt hoți și morali, sau lucus a non lucendo.

Eu cunosc un ovreiu, care după ce prin diferite mișelii și-a însușit moșia unui mare proprietariu slab de înger, i-a conces, ca după mörte se'l îngrope lângă stremoșii sei pe acea moșie.

Cunosc și un alt hoț, care furând unui țeran unica pereche de boi ce avea, și ruinându-l cu desevîrșire, a trimis țeranului din prețul boilor 1 fl. cu îndrumarea, ca se bea odată întru sănătatea lui.

Eu însă cu toate este susțin, că ori-ce hoție e un păcat strigătoriu la ceriu!

Stan Pătitul.

Se vă poveștesc cum Petru Neghină s'a ales preot în Susani.

La postul de preot devenit în comuna Susani vacant, deși această comună abia numeră 80 de fumuri, dar' are o bogată porțiune canonică, au competat cinci candidați. Toți cinci candidații erau deplin cualificați, așa încât alegerea unuia din ei era foarte grea.

Alegerea era liberă, dar' pe lume nu'i libertate de alegere atât de perfectă, ca se nu se pótă face abus de ea, fie în una sau în altă formă.

La ori-care alegere, corteşii, sau peţitorii, adecă persoanele, care se pun în mişcare spre a mijloci alegerea sunt dătători de măsură. Dela dibăcia mijlocitorilor atârnă în tóte împrejurările reuşirea alegerii.

Lupta alegerii de preot în comuna Susani era de tot mare. Fie-care candidat 'şi-a fost angajat oamenii cei mai cu trecere la luptă.

Mai norocos în alegerea de mijlocitoriu a fost candidatul Petru Neghină, pe care cei mai mulţi din comună nu l'ar fi ales şi din motivul, ca lumea se nu şică, că Susănenii 'şi-au ales neghina de preot.

Cum ştiţi cu toţii, locuitorii comunelor rurale îşi ţin dieta în cârcimă. Aici se adună deputaţii comunali, ţin sfat, şi hotăresc cele ce au se se întimple spre binele comunei.

Într'o Duminică înainte de ziua hotărîtă pentru alegerea de preot, mijlocitoriul candidatului Petru Neghină încă se afla la cârcimă. Aici s'a vorbit mult de una şi de alta, şi s'a beut şi mai mult. Mijlocitorii diferiţilor candidaţi de preoţie, fie-care lăuda virtuţile candidaţilor, pentru care erau angajaţi. Despre un candidat se şicea, că e cel mai bun cântăreţ. Despre al doilea se susţinea, că e om atât de frumos, de se'ţi fie fală se'l ai de preot. Despre al treilea nu era îndoială, că e cel mai bogat, şi tot satul pentru casuri de lipsă s'ar putea ajuta cu el. Despre al patrulea se povestia, că mai mulţi ani a lucrat în cancelaria episcopoească, şi episcopul ţine fôrte mult la el etc. etc.

„Numai de Petru Neghină se n'aud,“ striga unul c'o gură cât o şură, că neghină nici în holdă nu'mi trebue, necum popă'n sat, şi-dacă ala s'ar alege popă, eu me dau unit!

În momentul acesta corteșul lui Petru Neghină, care până aci n'a ȃis b6mbă, s'a sculat și a strigat: Mă, care v6 prindeți cu mine, că Petru Neghină se va alege popă'n sat!

— Noi toți, cāti suntem aici, s'a auȃit respunsul din mai multe guri, ca dintr'o pupăză!

— Domnule cārcimariu — strigă atunci corteșul lui Petru Neghină — hai nițel aici!

— Ce poștești?

— Se fi mărturie! — Eu ȃic, că Petru Neghină se va alege preot la noi în sat. Eștia toți ȃic că nu!

— Nul nul nul odată cu capul neghina nu ne va fi popă — striga mulțimea!

— Bine! — Eu, domnule cārcimariu, me prind cu toți cei-ce strigă nu, că Petru Neghină ne va fi popă. Aici, domnule cārcimariu, 300 fl. și preste acești 300 fl. eu mai plătesc 10 vedre de vin, dacā eu noiu avea drept. — Ear' dacā Petru Neghină nu se va alege preot, atunci dumnialor se'mi plătiască mie 300 fl. și 10 vedre de vin!

— Plătim, plătim, au strigat contrarii încālȃiți de focul vinului beut în cārcimă!

În Dumineca viitoare făcȃndu-se alegerea cānd toți erau trezi, toți cei-ce cu 8 ȃile mai nainte protestau contra neghinei, ca se cāștigue cele 300 fl. și 10 vrede de vin, au votisat pentru Petru Neghină, care s'a și întărit preot în Susani!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Auđit'ai sote cum s'au împecat popii din Reşinari?

Pupăză: N'am auđit tufă. Nu ştiu nici că au fost certaţi. Cine se mai şi interesează ađi de comuna Reşinari, în care tot din trei locuitori patru's muritori de fóme!

Colac: Se vede, că tu nu mai ceteste nici Tribuna, nici Telegraful Roman!

Pupăză: Nu, eu cu Nebuna nu stau de vorbă, şi foi şismatice nu cetesc din motive canonice. — Eu cetesc Unirea!

Colac: Se și vede, că de doi trei ani încóci număi calul morariului te întrece în procopsală. — Mai bine ai face tu sóțe se cetești Alixandria, ori Visul Maicei Precestei decât Unirea!

Pupăză: De, eu cetesc ce'i coșer. Cetesc Unirea, că's silit s'o abonez, și cu abonamentul pot remânea de bună voie datoriu. Cu execuția, și executorul de dare, când vine la mine, se întórce buzat cătră casă. — Da en spune'mi ce pace au făcut popandreșii voștrii din Reșinari?

Colac: Casul e interesant, și stă așa: Popa Goga, un coldan — cum đic reșinării la toți cei-ce se așeađă în satul lor, și's mai cu minte decât ei, — era dus din Reșinari. Un parochian d'ai popii Goga, neștiind că el nu'i acasă se pune'n pat și móre. Spovedanie ca pěr în palmă. Neamurile reposatului se duc la ceialalți doi preoți, ambii cu numele Ciorăni, și'i crogă se vie se'l îngrópej batăr, dacă n'au voit se'l și spoveduiască. Popii Ciorănești au respuns, că ei nu îngrópă parochieni d'ai popii Goga. — Neamurile aleargă în tóte părțile după popă, și aduc unul din Sibiu. Acesta îngrópă pe reposatul. Reposatul, om cinstit fiind în vieță, pleacă din grópă cătră Raiu. La Raiu ajungěnd bate în ușă. Sfântul Petru deschide pórtă Raiului, și întreabă: Cine ești?

— Eu.

— De unde ești?

— Din Reșinari!

— Arată'mi atestatul de spoveduire!

— N'am Sfinte Petre, că mórtea a venit la mine când popa Goga era dus din Reșinari!

— Pentru ce nu te-ai spovedit la unul din ceialți popi?

— N'a voit nici popa Bostan nici popa Lobeniță se me spovedească, că's certați cu popa Goga!

— Sictir! — Eu fără atestat de spovedanie pe nime nu las în Raiu!

Cu aceste cuvinte Sfântul Petru a închis ușa Raiului și bietul om rătăcește în vastele câmpii dintre Raiu și Iad.

Pupăză: Pentru ce nu s'a dus în Purgatoriu?

Colac: Se ȳice că a încercat se între și'n Purgatoriu, dar' n'a aflat intrare. Poliția din Purgatoriu 'i-a cerut se producă batăr un atestat dela Nicolae Densușan, sau dela Dr. Aureliu Mureșian, că a fost cel puțin aliat cu Papa, sau și-a luat vr'odată pălăria de popa gr. cat. din Reșinari. Dar' de unde era se ia atare atestat?! — Destul, că în urma acestei întâmplări, în Telegraful Roman și Tribuna, între popii Ciorani, și popa Goga, s'a născut o ceartă canonică dela ușa cortului. În Telegraful Roman Ciorăneștii se trag în noroiu pentru lipsa lor de colegialitate față de popa Goga. În Tribuna Ciorăneștii aruncă în popa Goga cu gunoiu susținând, că acesta nu merită colegialitate!

Pupăză: Asta nu dovedește alta, decât că'n Reșinari e destul gunoiu și noroiu, încât Reșinărenii mai bine ar face se măture la ei acasă decât în Sibiiu.

Colac: Ei, dar' atunci cu ce s'ar mânji popii din Reșinari în publicitate, dacă Reșinărenii ar curăți noroiul și gunoiul din sat?

Pupăză: Ai dreptate sote. Eu însă din istoria ta n'am înțeles ce a păcătuit popa Goga, de colegii sei în Melchizedec, Ciorăneștii n'au voit se'i îngrope pe un parochian repostat în absința sa?

Colac: Asta o spun Ciorăneștii în Tribuna limpede de ori-cine pôte vedea tulbureala. Ciorăneștii o spun verde, că ei din acel motiv n'au voit se îngrope pe parochianul lui Goga, pentru-că acesta la ore-care ocașiune ar fi ȳis, că popii Ciorănești unu'i mai prost decât celalalt!

Pupăză: Apoi sôțe, Ciorăneștii se me ierte, cu minte înșe nu's, dacă 'și-au resbunat contra popii Goga în socoteala unui nevinovat creștin în cazul morții!

Colac: Așa țin și eu. Popa Goga înșe totuși a greșit, că nu s'a exprimat hotărît, care din colegii sei de viță ciorănească e mai prost, și așa pe amândoi 'i-a lăsat în nedumerire!)

Pupăză: Asta n'o putea face popa Goga. Prostia nu se măsură cu chilo ca brânza dela Reșinari. Popii Ciorănești se tragă sorti, dacă vreau se știe care'i mai prost. Sôrtea'i ca mórtea! — Ei, și cum s'au împăcat în sfârșit popii Ciorănești cu popa Goga?

Colac: Așa, că la întrevenirea vestițiilor filantropi din Reșinari Petru Brote și Tudor Muntean, amândoi popii Ciorani s'au dechiarat gata a îngropa pe popa Goga gratis îndată ce va muri!

Pupăză: Înțeleg! — Îndată ce va muri popa Goga pacea'i gata — dar' eu me duc sôțe se'mi vęd de mă-măligă, că cucuruzul cel vechiu e pe gata, și cel nou în urma ploilor nesăpat — adio!

Colac: Veđi tu de regularea congruei sôțe, dacă vrei se mândi estan mă-măligă — adio!

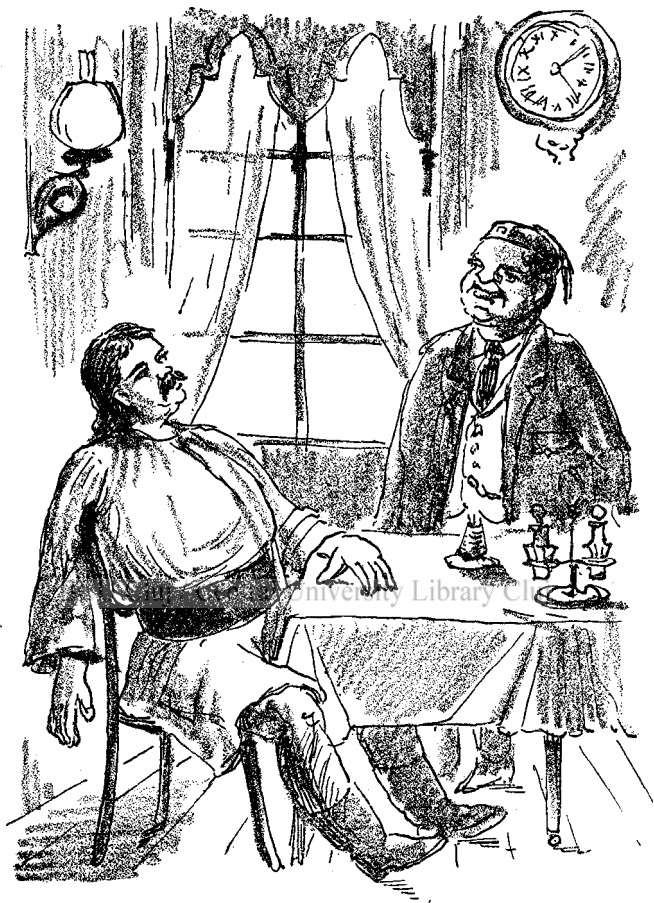
Din școală.

Profesorul: Măgariu așa mare ca tine în viața mea n'am cunoscut!

Școlariul: E și greu, domnule profesor! Dumnia-ta însuși ne-ai spus, că cunoștința de sine e cea mai grea!

Tóte's gata.

„Chir Bogdane, ce ai de mâncare?”

„Am friptură de vacă, friptură de miel, și tocană de ficat mestecată cu plumâni de vițâl!”

„Ce e gata?”

„Gata's tóte încă de alaltăeri!”

Dați la Calicul

ce e al Calicului, și pe cei-ce vă fură Calicul ca se'l cetiască fără se'l plătiască, dați'i dracului.

Rușinea neamului lor sunt și vor remânea toți cei-ce fură gazete abonate de alții, și le cetesc în tufă.

Reclamați în termin de 30 de zile, și veți primi duplicate.

BCU Cluj / Cluj University Library Cluj **Administrațiunea Calicului.**